

РЕШЕНИЕ

№ 6166

гр. София, 29.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 14.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **3042** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на И. Б. Б. от [населено място], ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес - С., [улица], ет. 4, ап. 15, чрез адв. Б., срещу Ревизионен акт № Р-22220319007481-091-001 / 02. 11. 2020 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден и изменен с Решение № 263 / 17. 02. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП”.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е необоснован, незаконосъобразен, постановен при неизяснена фактическа обстановка и при липса на преценка и анализ на събраните писмени доказателства. Също така жалбоподателя счита, че липсват и основания за провеждане на ревизията по особения ред на чл.122 от ДОПК. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което оспорения РА да бъде отменен. Претендира разноски по делото. Ответникът - директора на Дирекция „ОДОП” С., чрез процесуалния си представител моли съда да потвърди обжалвания РА. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22220319007481-020-001/ 22. 11. 2019 г., изменена със Заповед № Р-22220319007481-020-002 / 28. 02. 2020 г. и ЗВР № Р-22220319007481-020-003/ 28. 04. 2020 г., издадени от В. В. (оправомощена със Заповед № РД-01-818 / 10. 05. 2019 г. на директора на ТД на НАП С.) е възложено

извършването на ревизия на И. Б. Б. от [населено място], ЕГН [ЕГН] за определяне на задълженията на физическото лице по чл. 17 от ЗДДФЛ за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2015г. Ревизията е следвало да завърши до 31.08.2020 г., вследствие на Заповед № Р-22220319007481-ЗИД-001 / 28. 04. 2020 г. (стр. 171) на изпълнителния директор на НАП, съобразно чл. 114, ал. 4 от ДОПК.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № Р-22220319007481-092-001/ 15. 09. 2020 г. В срока по чл.117, ал.5 от ДОПК е постъпило писмено възражение.

Ревизията е приключила с Ревизионен акт (РА) № Р-22220319007481-091-001 от 02.11.2020 г., издаден от В. В. – органа възложил ревизията и П. П. – ръководител на ревизията, връчен на електронен адрес на 03.11.2020 г.

С жалба вх. № 94-И-508 / 16.11.2020 г. на ТД на НАП С., Ревизионния акт е оспорен по административен ред.

Със споразумение между страните (стр. 164), е продължен срока за произнасяне от страна на решаващия орган с един месец.

С Решение № 263 / 17. 02. 2021 г. на директора на дирекция „ОДОП“ С., издадения Ревизионен акт е изменен и потвърден. Решението е връчено на електронен адрес на 22. 02. 2021 г.

С жалба вх. № 53-04-163 / 05. 03. 2021 г., РА е оспорен и по съдебен ред.

С атакувания в настоящото съдебно производство Ревизионен акт № Р-22220319007481-091-001 от 02.11.2020 г., издаден от органи по приходите при ТД НАП С., в частта му потвърдена и изменена с Решение № 263 / 17. 02. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, на жалбоподателя И. Б. Б., са установени задължения за довносяне общо в размер на 26 484,84 лв., както и и съответните лихви за забава в размер на 16 480,80 лв.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. Видно е, че РА е подписан с електронен подпис, като по делото, са представени доказателства за наличието на квалифициран електронен подпис на ревизиращия екип, поради което не са налице основания за прогласяване на нищожност на РА.

При издаването му не е допуснато и твърдяното от жалбоподателя нарушение на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон.

В хода на ревизията, от страна на данъчните органи е установено, че получените доходи не съответстват на имущественото и финансово състояние на жалбоподателя, поради което е прието че са налице обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 7 от ДОПК.

Изготвено е уведомление по чл. 124 от ДОПК, че данъчната основа за облагане ще бъде определена по реда на чл. 122 от ДОПК, което уведомление е връчено на 21. 04. 2020 г. на посочения от жалбоподателя електронен адрес, видно от представеното (стр. 191) удостоверение за извършено връчване. В този смисъл, съдът намира за неоснователни доводите изложени в жалбата, че на жалбоподателката въобще не е връчено уведомление за особения ред за облагане.

По делото е приета съдебно – счетоводна експертиза, като резултатите от експертното заключение са изчисляване на дължимите данъци, в случай, че данъчния орган кредитира представените документи. Спора на настоящото производство не е дали правилно са изчислени сумите, а какви суми се възприемат за начални салда към всеки период, съответно какви суми са доказани по безспорен начин, че са били притежавани към началния момент на извършваната ревизия, поради което тази експертиза, макар и съдът да я кредитира, не изяснява правния спор.

Съдът намира констатациите на органите по приходите залегнали в оспорения РА за правилни и законосъобразни.

По делото не се спори по отношение на получените и декларирани доходи на лицето, както и по включените в паричния поток разходи за домакинство и заплатените от лицето консумативи.

По отношение на 2013 г.

С издадения РА, ревизиращият екип е определил данъчна основа за общия годишен доход през 2013 г. общо в размер на 189 431,96 лв., получена като от сума от установеният недостиг на парични средства в размер на 26 259,70 лв. и придобитият доход от [фирма] в размер на 163 172,26 лв. или дължим данък в размер на 18 943,20 лв., като за невнесения в срок данък е начислена лихва за забава в размер на 12 521,21 лв. С решението на директора на Дирекция „ОДОП“, е изменен издадения РА, вследствие на изменението на размера на началното салдо, като от страна на органите по приходите е прието такова в размер на 1000 лв., докато решаващия орган приема начално салдо в размер на 5000 лв., поради което са определени задължение в размер на 18 543 лв.

В хода на ревизията е установено, че по сметка на Б. са преведени 163 172,26 лв. от [фирма] - дружество, в което ревизираното лице е едноличен собственик и управител с основание „прехвърляне на средства от закрит депозит“.

В отговор на връченото искане за представяне на документи и писмени обяснения от страна на дружеството по електронен път е получен отговор, с който е декларирано, че на И. Б. не са изплащани суми, включително от трудови правоотношения; от управление и контрол, от участие в управителен или контролен съвет; от граждански договори; не са изплатени дивиденди и други доходи. Заявено е също, че не са предоставяни заеми на ревизираното лице и не са получавани заеми от жалбоподателката. За посочения период /01.01.2013 г. - 31.12.2015 г./ дружеството не е извършвало дейност, deregистрирано е по ЗДДС и няма налични плащания и парични потоци от и към него. Други документи във връзка с връченото ИПДПОЗЛ не са представени.

Ревизиращите органи са констатирани, че по отношение на получения доход не са представени документи, доказващи основанието за превеждането на средствата, нито от страна на дружеството, нито от ревизираното лице. От представените банкови извлечения е установено единствено, че сумите са преведени с основания „прехвърляне на средства от закрит депозит“.

Органите по приходите са констатирани също, че след прехвърляне на средствата сметките на дружеството са закрити, от което е формиран извод, че преведените суми представляват наличности по сметките към датата на закриването им.

От анализа на събраните доказателства и извършените проверки в информационната база данни на НАП, ревизиращите органи са обобщили, че преведената от [фирма] сума в общ размер на 163 172,26 лв. не представлява разпределен дивидент, върху

преведената сума не е удържан и внесен данък от страна на дружеството-платец; няма данни за подадена от дружеството декларация по чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ и чл. 201, ал. 1 от ЗКПО, с която да е деклариран удържан окончателен данък за доходи от дивиденди и ликвидационни дялове по чл. 38, ал. 1 от ЗДДФЛ от източници в страната, няма данни за подадена справка по чл. 73 от ЗДДФЛ за изплатени на Б. доходи от дивиденди и ликвидационни дялове. По данни от Търговския регистър е установено, че за финансовата 2013 г. няма подаден ГФО, последно подаденият ГФО е за 2009 г. Установено е, че придобитият от [фирма] доход в размер на 163 172,26 лв., не е обложен с окончателни данъци по реда на ЗДДФЛ и ЗКПО и не попада в изброените необлагаеми доходи по смисъл на чл. 13 от ЗДДФЛ.

По отношение на разполагаемите парични средства в началото и в края на всеки от ревизираните периоди, от И. Б. е представена декларация, в която е декларирала, че към 01.01.2013 г. е притежавала 15 000 лв. в брой, а към 31.12.2013 г. – 18 129,61 лв.; към 01.01.2014 г. е притежавала 18 129,61 лв. в брой, а към 31.12.2014 г. - 26 997,96 лв. и към 01.01.2015 г. - 26 997,96 лв. в брой, а към 31.12.2015 г. - 37 004,38 лв.

Във връзка с декларираните суми от ревизираното лице са представени договори за дарения, както следва: договор за дарение от 20.11.2012 г., съгласно който Б. И. Б. /баща на жалбоподателката/ дарява безвъзмездно на дъщеря си И. Б. сумата от 15 000 лв. /сумата е посочена като начално салдо за 2013 г./; договор за дарение от 10.09.2013 г., съгласно който Д. С. Б. /майка на жалбоподателката/ дарява безвъзмездно на дъщеря си И. Б. сумата от 17 000 лв. /сумата е посочена като разполагаема в края на 2013 г./; договор за дарение от 22.10.2014 г., съгласно който Д. С. Б. дарява безвъзмездно на дъщеря си сумата от 20 000 лв. /сумата е посочена като разполагаема в края на 2014 г./ и договор за дарение от 21.12.2015 г., съгласно който Д. С. Б. дарява безвъзмездно на дъщеря си сумата от 20 000 лв. /сумата е посочена като разполагаема в края на 2015 г./.

В хода на ревизията са извършени насрещни проверки на дарителите Б. И. Б. и Д. С. Б., резултатите от които са обективирани в протоколи, представени по преписката. В тази връзка съдът намира за неоснователни доводите на процесуалния представител на жалбоподателката, изложени в съдебното заседание, че от нейните родители не са искани обяснения по случая.

В отговор на връчените ИПДПОЗЛ от родителите на И. Б. са представени писмени обяснения, че сумите по договорите за дарения са предоставени безвъзмездно, в брой, на датите на сключване на договорите. Заявено е, че произходът на средствата е от парични средства, които са били предоставени на основание чл. 134 от ТЗ на дружества, в които Б. И. Б. и Д. С. Б. са били представляващи и при прекратяване на дейността им са им възстановени. Декларирано е също, че произходът на средствата са от продажба на транспортни средства, собственост на дружествата, като доказателства за което са приложени съответните нотариално заверени договори за продажба.

Във връзка с декларираното, органите по приходите са изпратили ИПДПОЗЛ до [фирма], ЕИК[ЕИК], чийто управител е била Д. С. Б. и до [фирма], чийто управител е бил Б. И. Б..

В отговор на връченото искане на [фирма] от майката на ревизираното лице на електронен адрес са представени писмени обяснения, че като физическо лице и на основание чл. 134 от ТЗ е предоставила на дружеството собствени /от заплати и спестявания/ средства за закупуване на транспортни средства. Декларирано е също, че

преди прекратяване на дейността на дружеството, средствата са й възстановени, като [фирма] не съхранява други документи, освен задължителните по ДОПК. Отново са приложени копия на нотариално заверени договори за продажба на транспортни средства.

От представените доказателства, органите по приходите са установили, че Д. С. Б. в качеството си на управител на [фирма] е извършила продажби на МПС-та, които са собственост на дружеството, т.е. средствата от продажбата им са приход за дружество, а не за физическото лице.

В отговор на връченото ИПДПОЗЛ на [фирма] от Б. И. Б. по електронен път са представени писмени обяснения, че при създаването на дружеството, като негов собственик и на основание чл. 134 от ТЗ е предоставил като физическо лице собствени /от работни заплати и спестявания/ средства, които са осчетоводени. Посочил е, че през 2006 г. преди продажбата на дружеството паричните суми са му възстановени, като операцията е осчетоводена и всички счетоводни и други документи са преминали при новия собственик. Като доказателства са приложени решение на ФО на СГС за продажба на дружеството.

От анализа на представените доказателства, включително и нотариално заверен договор за продажба на МПС от 06.01.2006 г., съгласно който Б. И. Б. в качеството си на управител на [фирма] продава на [фирма], ЕИК[ЕИК] с управител Д. С. Б. две МПС-та /влекач и полуремарке/ за сумата от 20 830,00 лв. без ДДС, органите по приходите са установили, че средствата от продажбата им е приход за дружеството, а не за физическото лице.

Ревизиращите органи са приели, че както от родителите на И. Б., така и от дружествата, чийто управители са били, не са представени документи относно направени от Б. И. Б. и Д. С. Б. допълнителни парични вноски по чл. 134 от ТЗ, като Протоколи от Общото събрание, документи/разписки, удостоверяващи дати и размер на вноските, начин на предоставяне и връщане на вноските /в брой или по банка/ и др. Предвид гореизложеното и предвид липсата на документи, доказващи по какъв начин и под каква форма средствата/приходите от продажбата на МПС-та са трансформирани от дружествата-продавачи [фирма] и [фирма] като личен доход на Б. И. Б. и съответно на Д. С. Б., ревизиращият екип е приел, че те не съществуват. Заключено е, че лицата-дарители не са разполагали с необходимите средства, за да дарят цитираните в договорите суми на дъщеря им.

На база изложеното, органите по приходите не са кредитирали декларираните от И. Б. парични средства в брой по гореописаните договори за дарения.

По делото е изслушана и приета съдебно – счетоводна експертиза, неоспорена от страните, която съдът макар и да счита за компетентно изготвена, не кредитира, тъй като същата дава само счетоводни сметки, без да може да отговори на въпросите относно действително получаване на посочените от лицето суми.

Видно от заключението на вещото лице (стр. 40 от същото), за 2013 г. е налице превишение на постъпленията над разходите, поради което не се дължи данък по ЗДДФЛ. Вещото лице сочи, че недостига посочен в РА се дължи поради непризнаване на дарението от 15 000 лв. от баща й, непризнаване на дарението в размер на 17 000 лв. от майка й, както включени разходи в размер на 23 824 лв., вместо направените от лицето такива от 8 276 79 лева.

Съдът намира, че в конкретния случай не е доказано, че действително лицето е получило посочените по-горе дарения, които да се отразят в паричния му поток.

Видно е, че в хода на ревизията е извършена надлежна проверка, както на дарителите, така и на дружествата, които са представлявали и управлявали, поради което правилно е прието, че не са налице надлежни доказателства, които да доказват възможността дарителите да спестят посочените суми и впоследствие да ги дарят на жалбоподателката. Видно е, че МПС-та, които са продавани, са били собственост на търговското дружество, поради което не може да се приеме, че сумата преминава на неговия управител, без да са налице доказателства за това.

Освен това продажбите на тези МПС, е станало през 2006 г., като няма никакви данни къде и как са съхранявани сумите, за да могат да се дарят през 2013 г. на жалбоподателката. Съдът намира, че правилно така посочените суми, не са приети като разполагаеми от страна на жалбоподателката. В случая, договорите за дарение представляват частни писмени документи, които сочат единствено за облигационни отношения между страните, но не доказват реалното предаване на сумата. Видно е, че се касае за големи суми, за които няма никакви данни, за нейното спестяване, получаването от страна на жалбоподателя, както и за последващото им съхранение.

По отношение на представените с жалбата до адм. орган и до съда нотариални актове за продажба на недвижими имоти от страна на Б. Б., съдът намира, че същите отново не доказват направените дарения. Видно е, че на дарителите са връчени искания за представяне на писмени обяснения, като същите изрично са посочили, че сумите са от търговската им дейност, без да декларират налични средства от продажба на недвижимо имущество. Видно от приложената (стр. 173) справка от Агенцията по вписванията, майката на жалбоподателката – Д. Б. е придобила през 2015 г. недвижим имот (апартамент) в [населено място], поради което дори и да е имала спестени средства, същите са отишли за закупуването на имота. От справката от Агенцията по вписванията (стр. 175) по отношение на бащата на жалбоподателката – Б. Б., се установява, че по отношение на притежавани от него недвижими имоти са били налагани възбрани, поради което очевидно същият не е имал налични парични средства, които да дари на дъщеря си.

Видно е освен това, че от страна на жалбоподателката са попълнени 3 бр. декларации по чл. 124, ал. 3 от ДОПК, за съответните години, като в нито една от тях не фигурират получени средства, придобити по безвъзмезден начин, като дарение от своите родители.

По отношение, на посочената като неправилно включена от вещото лице сума в размер на 23 824 лв., вместо направените от лицето такива от 8 276 79 лева, следва да се посочи, че тази сума (23 824 лв.), е декларирана от самата жалбоподателката, като направени лични разходи през 2013 г., в подадената в хода на ревизията декларация. Видно е, че по повод връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения, И. Б. е изпратила отговор, с приложена таблица за паричните потоци (стр. 209, 210 от делото), в която изрично са посочени лични разходи за годината в размер на 23 824 лв.

В същото време, са неоснователни доводите изложени в жалбата, че сумата от 163 172,26 лв., преведената от [фирма] не е залегнала в паричния поток на лицето за тази година. Видно от стр. 31 на издадения РД (стр. 90 от делото), сумата е отчетена като приход на лицето (макар и необложен), но въпреки това е налице недостиг на парични средства в размер на 26 259,70 лв.

Предвид гореизложеното, съдът намира за неоснователна жалбата в тази си част.

По отношение на 2014 г.

С оспорения РА, за 2014 г. е установен недостиг на парични средства в размер на 32 002,50 лв. Определена е обща данъчната основа за облагане по ЗДДФЛ в размер на 32 002,50 лв. или дължим данък, в размер на 3 200,25 лв., както и лихва за забава в размер на 1 790,14 лв.

През тази година, жалбоподателката отново се позовава на направено дарение от страна на нейната майка в размер на 20 000 лв., като съдът по изложените по-горе съображения намира за недоказан факта за предаването на посочената сума.

Съгласно заключението на вещото лице и за тази година неправилно били включени, като лични разходи сумата от 22340 лева, вместо направените от лицето 8 606, 34 лв.

Видно е, че по отношение на тази сума, същата изрично е декларирана от самата жалбоподателката, като направени лични разходи през 2014 г, с отговора и приложена таблица за паричните потоци (стр. 209, 210 от делото), в която изрично са посочени лични разходи за годината в размер на 22 340 лв.

По отношение на другите разминавания в експертизата, с оглед различното крайно салдо прието от съда за 2013 г., явяващо се и начално за 2014 г. и това по заключението на вещото лице за 2013 г., явяващо се начално за 2014 г., съдът не кредитира експертизата в тази ѝ част.

Предвид гореизложеното, съдът намира за неоснователна жалбата в тази си част.

По отношение на 2015 г.

С оспорения РА, за 2015 г. е установен недостиг на парични средства в размер на 47 403,96 лв. Определена е обща данъчната основа за облагане по ЗДДФЛ в размер на 52 516,84 лв., получена като от сума от годишна данъчна основа на доходи от трудови правоотношения в размер на 1 512,88 лв., годишна данъчна основа на получени доходи от лихви на 3 600,00 лв. и установеният недостиг на парични средства в размер на 47 403,96 лв. или дължим данък, в размер на 5 251,68 лв. При авансово внесен/удържан данък в размер на 510,29 лв. е установен остатък за довносяне в размер на 4 741,39 лв. , като е начислена лихва за забава в размер на 2 169,45 лв.

През тази година, жалбоподателката отново се позовава на направено дарение от страна на нейната майка в размер на 20 000 лв., като съдът по изложените по-горе съображения намира за недоказан факта за предаването на посочената сума.

Съгласно заключението на вещото лице и за тази година неправилно били включени, като лични разходи сумата от 17 486 лева, вместо направените от лицето 6 918, 59 лв.

Видно е, че по отношение на тази сума, същата изрично е декларирана от самата жалбоподателката, като направени лични разходи през 2015 г, с отговора и приложена таблица за паричните потоци (стр. 209, 210 от делото), в която изрично са посочени лични разходи за годината в размер на 17 486 лв.

По отношение на другите разминавания в експертизата, с оглед различното крайно салдо прието от съда за 2014 г., явяващо се и начално за 2015 г. и това по заключението на вещото лице за 2014 г., явяващо се начално за 2015 г., съдът не кредитира експертизата в тази ѝ част.

Предвид гореизложеното, съдът намира за неоснователна жалбата и в тази си част.

Следва да се отбележи и че съгласно чл. 124, ал. 2 от ДОПК, в производството по обжалването на ревизионния акт при извършена ревизия по реда на чл. 122 фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията почл. 122, ал. 1 от ДОПК, е подкрепено със събраните доказателства.

По делото от страна на жалбоподателя не успяха да се оборят фактическите

констатации в ревизионния акт и да се докажат получените доходи и съответствието им с финансовото и имущественото състояние на лицето.

Относно начислените лихви в РА, предвид факта, че задължението за лихви е акцесорно и след като по изложените по-горе съображения съдът счита за доказано основното задължение, лихвите са начислени законосъобразно и в тази си част РА също е доказан и съответно следва да бъде оставен в сила.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на И. Б. Б. от [населено място], ЕГН [ЕГН], срещу Ревизионен акт № Р-22220319007481-091-001 / 02. 11. 2020 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., в частта потвърдена и изменена с Решение № 263 / 17. 02. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП”, с който са установени задължения за довносяне по ЗДДФЛ в общ размер на 26 484,84 лв., както и и съответните лихви за забава в размер на 16 480,80 лв.

ОСЪЖДА И. Б. Б. от [населено място], [улица], ет. 4, ап. 15, ЕГН [ЕГН], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика”- С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 1819 (хиляда осемстотин и деветнадесет) лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: